

“MARADJATOK MEG AZ ÉN SZERETETEMBEN!”

Kedves Testvérek, ezzel a Pünkösdi Levéllel szeretném lezárni Ferenc pápa 2022. október 17-én, a Generális Káptalanunkon mondott beszédéről szóló elmélkedést, elmélyítve meghívását, hogy az Egyház nagy szimfóniájában éljük meg a hivatásunkat.

A Feltámadott szíve

A János Evangélium 15. fejezetében, Jézus mond valami rendkívülit, amin állandóan elmélkednünk kellene: “Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben!” (Jn 15,9)

Jézus mindent nekünk ad. Nem létezhet nagyobb és szebb ajándék, mint az, hogy a Fiú úgy szeret minket, mint ahogy a Fiút szereti az Atya. A Szentlélek ajándéka, a Pünkösöd ajándéka nem más, mint ennek a szentháromságos Szeretetnek a kommunikációja, amelyet az Atya ajándékoz nekünk a Fiú által, aki szereti az Egyházat.

A feltámadt Krisztus az Emeleti teremben, Húsvét napjának estéjén megvalósítja ezt az ajándékot: “Amikor beesteledett, még a hét első napján megjelent Jézus a tanítványoknak, ott, ahol együtt voltak, bár a zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. Belépett, megállt középen és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: „Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad”.”(Jn 20,19-23)

Nemrégiben meghívást kaptam Litvániába Vilniusba, hogy a megszentelt életről tartsak egy lelki-napot. Van ott egy éjjel-nappal nyitva álló templom, ahol örökimádást végeznek, és ott tisztelik az Irgalmas Krisztus első képét, ahogyan Szent Faustina Kowalskának megjelent. A Feltámadott egy ikonja, aki Húsvét estéjén megjelent, miként János Evangéliuma leírja. A mi ciszterci misztikusaink is szemlélték az Urat, aki már a Keresztről, és a Feltámadás után is befogad bennünket az ő mindig

nyitott sebeibe, amelyek az ő, irántunk, bűnösök iránti végtelen szeretetének kitörölhetetlen jelei és kimeríthetetlen forrásai. Ebben a vilniusi templomban megérthetjük, hogy az Úr, aki Húsvét estéjén megjelenik, továbbra is jelen van számunkra, mint a szeretetnek, az öröme és a békének a forrása, miránk és a világra lehelve a Vigasztaló ajándékát. Jézus mindig vár, mindig vonz minket ehhez a forráshoz, hogy mi is az ő irgalmas szeretete kisugárzásának eszközei legyünk a világban.

A menyasszony szemei

Világos azonban, hogy az emeleti terem Húsvét esti jelenetében ez az egész misztérium elválaszthatatlanul kötődik a tanítványok közösségéhez és az ő egységükhöz. Mindezt Tamás hiányzásának és hitetlenségének köszönhetően értjük meg. Jézus nem akart külön, privát módon megjelenni Tamásnak, mert az apostoloknak kellett elsőként tanúskodniuk arról, hogy a Feltámadott jelenlétének formája az Egyház kommuniójában van. Annak titka, hogy lássuk Jézust és higgyünk benne nem az egyes személyek jó tulajdonságaiban vagy ragyogó képességeiben rejlik, hanem a készségben, hogy megosszuk a hitünket a testvéreinkkel. A hit szemei a többiekkel együtt szemlélik Krisztust, ahogyan Ferenc pápa is emlékeztetett rá. Ha akarjuk látni az Urat, mi is mindnyájan arra vagyunk meghívva, hogy csatlakozzunk az Egyház tekintetéhez, akinek a szemei a menyasszony szemei, amelyek az Úr láttára megtelnek örömmel. Miként az Húsvét estéjén is történt: "Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat" (Jn 20,20).

Csak ha alázattal és hálával hozzá kapcsolódunk ehhez a közös tekintethez, csak akkor éljük meg örömmel a hitünket, tehát azzal a szeretettel, amely örül a Szeretett személynek. Akkor csatlakozunk valóban az Egyház hitéhez, amikor ez lehetővé teszi számunkra, hogy megtaláljuk a többiekkel osztozva a szív örömét.

Mindig erre gondolok, amikor az Etióp testvéreinket látom, amint telve örömmel, énekelve és táncolva élik meg az ünnepi liturgiát, gyakran az egész keresztény közösséggel együtt, amint azt nemrég tapasztaltam Mendidában a lazarista monostor alapításának századik évfordulóját ünnepeelve, amelyet később a Ciszterciekre bíztak. A Mise mintegy öt óra hosszan tartott: a Bárány menyegzőjének egy valódi ünnepe volt. A Vőlegény miatti öröm volt a menyasszony minden szépsége. Gyakran a mi liturgiáinkban csak arra szorítkozunk, hogy egy formális szépséget ápoljunk, vagy visszasírjuk, ha már nem tudjuk megtapasztalni, elfelejtve, hogy az emberi arc valódi szépsége nem annak formája, hanem az öröm és a mosoly. Soha ne felejtsem el annak a teljesen torz és deformált arcú fiúcskának az arcát, akivel évekkal ezelőtt találkoztam. Soha nem láttam ilyen szép arcot, mert tele volt örömmel, amikor másokkal találkozott. Az ember valódi arca ugyanis a szívében van. Valóban "az ember a külsőt nézi, az Úr azonban a szívet" (1 Szám 16,7).

A szimfonikus öröm

A keresztény öröm azonban mindig szimfonikus. Olyan boldogság, amelyet mindnyájan akkor tapasztalunk, ha elfogadjuk, hogy annak a nagy szimfóniának a hangszereivé válunk, amelyet az Egyházban a Szentlélek formál szüntelen.

A Pápa a Kihallgatáson azt mondta nekünk, hogy Krisztus közös, általános "obszervanciája" "állandó megtérésre irányuló erőfeszítést jelent [...] az önmagára vonatkozó közösségtől el kell jutnunk – a szó jó értelmében véve – az „extrovertált”, kifelé forduló közösségig, amely befogadó és misszionárius. A Szentlélek szünet nélkül ennek a mozgásnak a bélyegét akarja rányomni az Egyházra, minden egyes tagjában, minden közösségben és intézményben munkálkodva. Sokféle, s egymástól nagyon különböző forma létezik. De ahhoz, hogy mindnyájan egyetlen egyházi „szimfónia” részeivé lehessünk, engedelmessé kell lennünk ennek a kifelé irányuló mozgásnak, amely nem zűrzavaros és áttekinthetetlen, nem véletlenszerű sorrendben történik, hanem sokkal inkább egy együtt haladó mozgást jelent. Mindannyiunknak rá kell hangolódnunk az Egyház egyetlen szívére, amely a szeretet”.

Az Egyház egyetlen szíve Krisztus szeretete, amely a tanítványokat egyesíti és egyszerre küldi is: “Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: ‘Vegyétek a Szentlelket!’.” (Jn 20,21-22)

A sürgetés, amelyet a Pápa átadott nekünk ugyan az, mint amit Krisztus adott át az apostoloknak és így az egész Egyháznak: hogy a hivatásunkat arra az egyetlen szeretetre összpontosítva éljük, amely átöleli az egész emberiséget.

A szimfónia metaforája segít megértenünk, hogy mindennek hogyan kellene megvalósulnia, mert a “szimfónia” együtt hangzást jelent. Mindez egységre utal, de olyan egységre, amely kisugárzik, amely visszhangzik, amely szétárad. A szimfóniában a hangszerek együtt szólnak, hogy erősebb hangot adjanak ki, hogy jobban kisugározzák a zene szépségét. Jézus is azt kérte az apostoloiktól, hogy gyűljenek egybe az emeleti teremben, hogy be tudják fogadni a Lelket, aki mindjárt az egész világra küldte őket.

Hogy mindez miként történhetne meg a közösségeinkben és Rendünkben, csak akkor tudjuk megérteni, ha mindennek előtt az egységet keressük, a kommuniót az imádságban és a testvéri életben, azt, amit Jézus kért a tanítványaitól, mielőtt fölment a mennybe: “Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is egygyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17,21).

Amikor engedelmessé válunk Krisztusnak, aki az egységet kéri, a Szentlélek képessé tesz bennünket arra, hogy kisugározzuk a világba az Evangélium szépségét. Aki beleegyezik a Krisztusban való egységbe, megkapja a Szentlélektől az egyetlen szeretet kegyelmét, a kegyelmet, hogy Krisztust ragyogja rá a világra.

Hálásnak kellene lennünk azért, hogy a *Notre Dame des Neiges* Apátságában élő trappista testvéreink nagylelkűen átadták a mi Boulaur-i nővéreinknek a monostorukat, ahová egykor belépett, és amelyhez mindig is kötődött szent Charles de Foucauld, az “egyetemes testvériség” szentje! Engedjük, hogy megöntözzön bennünket ez az értékes nedv, amely Ferenc Pápának is oly kedves!

A különbözőség ajándéka

Ezért, a Pápa arra hív bennünket, hogy mindazt a különbözőséget, amely minket jellemez, úgy éljük meg, mint egy valódi meghívást arra, hogy Krisztusban találjunk egységre és nem abban, akik mi vagyunk. Az egyház szimfóniáját élni azt jelenti, hogy minden különbözőségünket összehangoljuk Krisztus egyetlen Testében, amelyet a Lélek éltet.

Érdemes itt hosszabban idézni Ferenc pápa beszédét, komolyan véve, hogy milyen nagy hangsúlyt fektet erre a szempontra:

"[...] A Tizenkettőhöz hasonlóan, akik mindig Jézussal voltak és együtt jártak vele. Nem ők választották ki magukat és egymást, hanem az Úr. Nem volt mindig könnyű az egyetértés, hiszen különböztek egymástól. Mindegyiküknek megvolt a maga "éle", a maga büszkesége. Mi is ilyenek vagyunk. Nekünk sem könnyű együtt, közösségben előrehaladni. De az ajándék, amit kaptunk, mégsem szűnik meg csodálatot kelteni bennünk, s örömmel tölti el minket. Rácsodálkozunk és örülünk, hogy az Ő közössége lehetünk úgy, ahogy vagyunk, nem tökéletesen, nem egyformán... Nem, nem ilyenek vagyunk. Egybehívtak minket, bevontak minket, s arra vagyunk hivatva, hogy együtt maradjunk és együtt járjunk, Mesterünket és Urunkat követve. [...]

Visszatérve a szimfónia képéhez – vagy inkább hangjához – azt javaslom, hogy ragadjátok meg s öleljétek át az Egyház nagy missziós tágasságát azáltal, hogy értékelni tudjátok egyrészt azt, ahogyan a férfi és a nő kiegészíti egymást, másrészt azt, hogy milyen kulturális sokféleség létezik az ázsiai, az afrikai, a latin-amerikai, az észak-amerikai és az európai tagok között. Bátorítalak benneteket erre az útra, amely bár nem könnyű, mégis egészen biztosan gazdagíthatja közösségeiteket és egész Rendeteket. Köszönöm azt az elkötelezettségeiteket, amellyel együttműködtök az Egyháznak ezekben az erőfeszítéseiben, minden egyes közösségben: ma a sokféleséggel való találkozás megtapasztalása az idők jelének bizonyul. A ti hozzájárulásotok értékes és különösen is gazdag, mert szemlélődő hivatásotokból fakadóan nem elégedtek meg azzal, hogy a felszínen kapcsoljátok össze a sokféleséget és különféleségeket, hanem belsőleg is megélik azt az imában és a lelki párbeszédben. Ez mélyebb és alkotóbb együtthangzásokkal gazdagítja az egész "szimfóniát".

A pápa emlékeztet bennünket arra, hogy a természetes különbözőségek, a nemek, a kultúrák, a népcsoportok, a temperamentumok, az ízlések, de a kegyelem és a karizmák különbségei sem szűnnek meg. Mert bennük Jézus, aki minket arra választott ki és hívott meg, hogy együtt éljünk, szeretné ha meghallanánk az ő megfeszített szeretetében létrejövő kommúnióra hívó hangját. A különbözőség, amely által ösztönösen távolinak érzem a testvéremet, valójában Krisztusnak egy meghívása, amely arra sarkall, hogy még mélyebben vegyek részt az ő Szívének szeretetében.

Be kell ismernünk, gyakran arra törekszünk, hogy inkább kiegyenlítsük a különbözőségeinket, hogy ne zavarjuk egymást. Alapjában véve azt szeretnénk, ha mindenki, minden szinten meghajolna annak, amit mi magunk jónak és kényelmesnek tartunk: a gondolatok terén, a vallásos érzékenység terén, az életről és a hivatásról

alkotott elképzelésben, stb. Elfelejtjük, hogy Krisztus tanítványainak különbözőségei mögött azok az utak és hidak rejtőznek, amelyeknek bejárására és megépítésére Krisztus minket hív, hogy még szorosabban egyesüljünk Ővele, hogy közvetlen közletről kövessük őt, hogy együtt kövessük őt.

A Pápa arra hív bennünket, hogy mindezt mélységében éljük meg, emlékeztetve bennünket arra, hogy a kontemplatív lét nem azt jelenti, hogy elmenekülünk a többiek elől, hanem, hogy a szív mélységével éljük meg a kapcsolatainkat és azzal a szeretettel, amelyet Krisztus lehel belénk nekünk ajándékozva saját Lelkét.

Mennyi közösség megoszlik, vagy, ami még rosszabb, él közömbös kapcsolatban, félve attól, hogy bejárja a Krisztus szívéhez vezető utat, amely mindig minden testvérünk mindnyájunk számára!

Milyen misztérium belegendolni abba, hogy az Úr minden egyes emberi teremtmény személyes barátja, és, hogy Számára minden tanítvány a "szeretett tanítvány", hogy Krisztus minden egyes emberért kiontotta a véré! Kérnünk kellene a Szentlelket, hogy mindenekelőtt tárja föl nekünk Jézus szeretetét minden egyes testvérünk iránt, akivel együtt élünk, különösképpen azok iránt, akik nem szimpatikusak.

A remény első hangjegyei

Közülünk sokan megkérdezhetik: "Valóban, szép dolog a kommunió szimfóniájáról beszélni. De azokban a közösségekben és helyzetekben, ahol úgy tűnik egészen extrém módon kevesen maradtunk, hogyan szólaltathatnák meg egy szimfóniát, amely Krisztus szépségét és örömét sugározná?"

Valószínűleg éppen azért, mert én magam is gyakran fölteszem magamnak ezt a kérdést saját magamra vonatkozóan, vagy a közösségekre vonatkozóan, amelyeket meglátogatok és kísérek, különösen is megérintett a liturgiában az Apostolok Cselekedeteiből való olvasmány, amely Pál és Szilás Filippiben történő bebörtönzését beszéli el (vö. ApCsel 16,22-34). A tömeg föllázadt ellenük, és a város vezetősége keményen megvesszőztette őket, majd kalodába zárt lábakkal egy börtön mélyére vetették őket. Nehéz elképzelni ennél elkészerítőbb erkölcsi és fizikai helyzetet. Ki tudja, mennyire fájhatott minden tagjuk a botozástól, mindattól, amit az ütésnyomok a csupasz bőrön okoztak! Ki tudja milyen higiéniai feltételek uralkodhattak abban a börtönben! Ki tudja milyen sötét társaság volt körülöttük a többi fogvatartott!

És íme éppen ennek a teljes emberi nyomorúságnak a mélyén, Pál és Szilás elkezdnek himnuszokat énekelni Istennek. Elkezdnek egy szent szimfóniát. Nem ragadnak le annál hogy saját helyzetükön és állapotukon sóhajtozzanak, a sebeiken és azon az igazságtalanságon, amit el kell, szenvedniük. Még arra sem gondolnak, hogy átadják magukat a jól megérdemelt pihenésnek. Elkezdnek együtt énekelni és imádkozni az éjszaka közepén. Elképzelem, hogy ennek az éneknek a minősége nem lehetett különösképpen rendkívüli. Mégis, börtönben lévő társaik, bizonyosan csekély zenei és vallásos kultúrával rendelkező emberek, nem kezdtek el mégsem szitkozódva kiabálni, hogy hagyják már abba és ne zavarják meg őket álmukban. "Pál és Szilás éjfélkor imádkoztak és zsoltárt énekelve dicsőítették az Istent, a foglyok meg hallgatták őket" (ApCsel 16,25).

A két tanítvány éneke vonzza az ő eldurvult szívüket, amelyet a bűn elnehezített és rágott a kitudja miféle lelkiismeret-furdalás. Fölébred bennük az emberi szív, amelyet Isten alkotott, a szív, amelyet a szeretetre, a tisztaságra, a békére, a jóra, a barátságra alkotott. Éneklés nélkül is, szíveik egyesülnek a két keresztény testvér szimfóniájával, akiket erőszakosan börtönbe vetettek, hogy megosszák velük az ő szomorú helyzetüket. Az epizód következménye – a földrengés, amely feloldja az összes foglyot, kinyitja az összes ajtót, a börtönőrnek a megtérése és megkeresztelkedése, aki egész családjával együtt kereszténnyé válik, az ünnepi lakoma, amely valószínűleg egyben eucharisztikus lakoma is – mindez a következmény nem más, mint ennek a szimfóniának a visszhangja, amelyet a két apostol kezdett el, amikor egyszerűen elkezdtek énekelni annak a szörnyű éjszakának a sötétségében. A foglyok szívében azonban, ahol győzött a keresztény ének, már jelen van az egész emberi világ, amelyhez Krisztus eljött, hogy elhozza az Evangéliumot. Már amikor ezek a foglyok elkezdtek hallgatni Pált és Szilást, a két apostol missziója elérte a föld és a történelem végső határát, mert ezek a határok a mi bűnös szíveinkben vannak, amelyeket Krisztus szeretni és megmenteni jött, azért, hogy elvezessen az Atyához.

Íme, elég elkezdeni testvéri módon megosztani magunk között, miként Pál és Szilás tették, az Isten dicséretét és a hozzá szálló imádságot, hogy ezzel elindítsunk egy olyan szimfóniát, amely elér a föld végső határáig. Ebben áll a mi életünk és hivatásunk valódi és örök termékenysége. Ahogyan Ferenc pápa mondta, ez az, ami “mélyebb és alkotóbb együtthangzásokkal gazdagítja az egész “szimfóniát”.”

Kérjük ezt az ajándékot a Szentlélektől, Máriával és a Cenákulumban egybegyűlt tanítványokkal, hogy az Egyházban és az egész emberiségért való hivatásunk és küldetésünk megélésében új és reménnyel teli termékenységre leljünk!

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori OCist
Generális Apát